

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

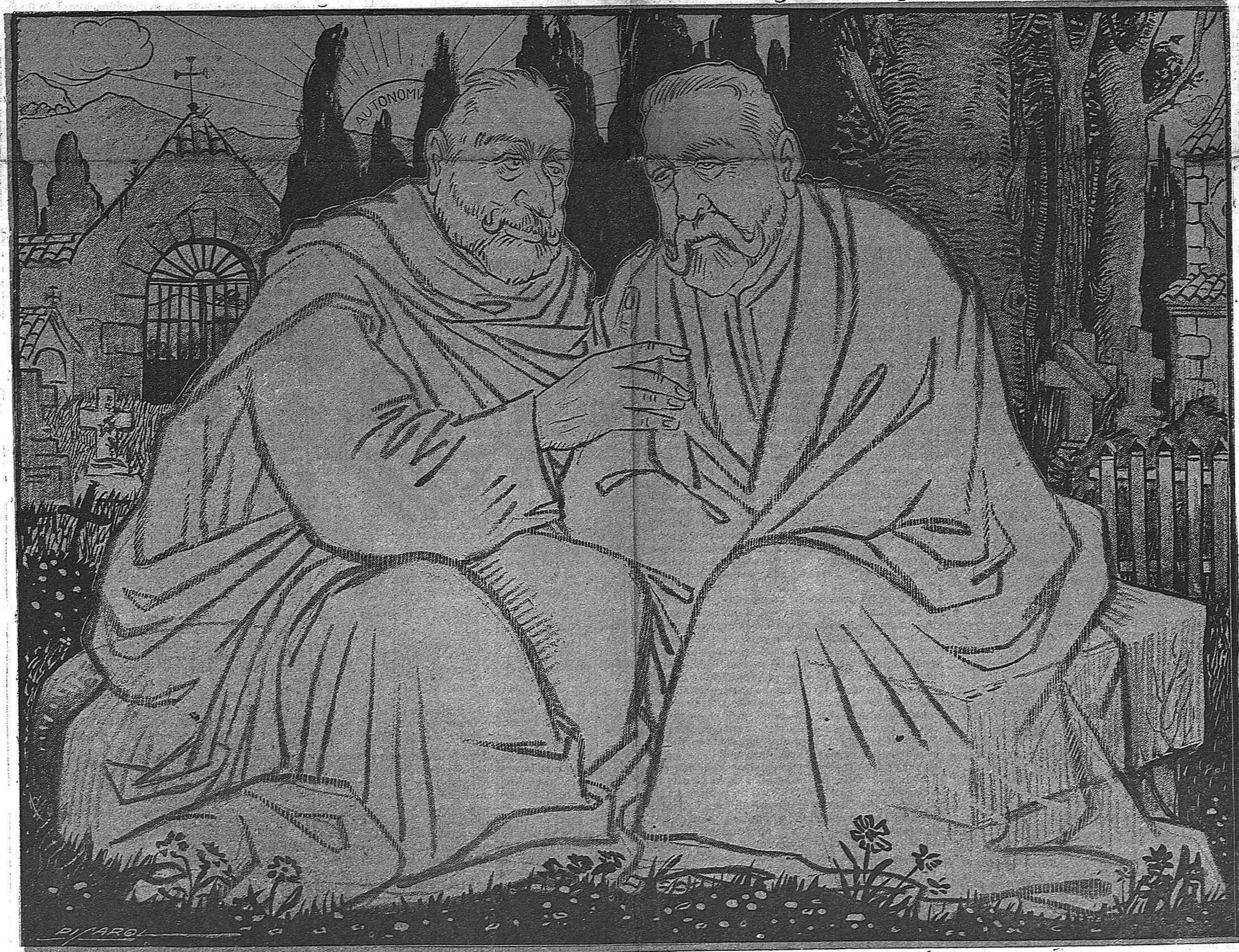
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Lamentacions d' ultratomba

—Pero, Manel, ¿qué s' han fet aquelles masses electorals que fan gloriosas victorias varen proporcionarnos?
 —¡Ay, Comas del meu cor!... Aquelles masses electorals son aquí, com sempre, sinó que ara ¿sabs?... els morts no votan.

SERÀ potser Santander una població especialment indicada per a les grans expansions humorísticas?

Perque el fet és que tots els polítics de bròma que tenen alguna cosa molt extravagant que dir, a Santander prenen per tribuna per a l'ensar al ayre.

Allà es ahont el conseqüent Lerroux, després d'haver declarat en el seu diari que la votació dels 200 milions per a l'esquadra era un acte hermosíssim, patriòtic i mereixedor del més entusiasta aplauso, va manifestar a la fás del món que se separava del partit republicà per no haver els seus diputats aixecat la veu contra el vergonyós malgasto dels 200 milions.

Allà es també ahont aquest dia don Melquiades Álvarez, el republicà de goma elástica, va pronunciar un discurs participant als espanyols qu'ell està completament d'acort ab en Moret i que si don Segimón no reb a la major brevetat l'encàrrech de formar ministeri, aquí van a succehir cosas molt grosses i molt espantables...

Contan els que varen sentirlo que l'aixerit diputat per Oviedo va estar admirable... com actor.—Quina entonació!—diuen.—Quin moviment de brassos! Quina gallardia en la seva figura!...

Y ¡quin republicanisme el que allí va exhibirnos!, afegim nosaltres, que si no hem sentit a don Melquiades, hem tingut la patxorra de llegir íntegrament el seu graciós discurs.

«En el mundo—diu el formidable republicà que troba que la Solidaritat és immoral perque no té un determinat color polític—en el mundo no se estima hoy como esencial ninguna forma de gobierno. Todas son legítimas, y más aún, necesarias, cuando responden a la manera de ser de un país.

«Por eso—segueix dihent—hoy se reputan accidentales las formas de gobierno, y por eso nadie comprende que los partidos militantes funden su razón de vida en la mera accidentalidad de la forma.»

Francament, si després de tan carinyosas i discretas insinuacions, en el lloch ahont se donan carterades de ministre no saben comprendre que don Melquiades ne demana una, ben duras tenen las entendaderas.

L'Alvarez—aquesta es la veritat—ab el seu discurs de Santander s'ha arrencat del tot la careta. Res té donchs d'extrany que'l partit republicà, despedintse definitivament del voluble polític, li digui avuy sense gayre recansa:

—Vaja, passihó bé!... Y quan sigui hora, que li aprofiti.

PIR-PAR

Una veu enemiga, desde Madrid, ha formulat una profecia electoral.

«La Solidaritat—ha dit—tindrà'l dia 13 de desembre de 1908, a Barcelona, 10 o 12,000 vots menys que'l dia 21 d'abril de 1907.»

Dit això, aqueixa veu enemiga reconeix que'ls solidaris tindran encara prou vots per a triomfar i copar.

Companys: Cal posar tot el nostre esforç, no ja en la victoria, que és segura, sinó en el nombre de vots.

Per què? Per les conseqüències i deduccions malèvols que'ls nostres adversaris, innobles, treurien de la minva de vots.

Mirant la lluita amb imparcial fredor, resultaria natural que enguany no votés tanta gent com l'any passat. Aleshores se tractava d'unes eleccions generals, la propaganda encenia per tota Catalunya les flames de l'entusiasme, el nostre poble sentia'l coratge del gran alçament que cantà'l poeta, ressonava encara l'eco de les tràgiques descàrregues d'Hostafrancs i un patrici, malferit, estava entre la mort i la vida...

Enguany els enemics saben que també hem de guanyar. Però s'aconsolen am l'esperansa d'una considerable minva de vots solidaris.

No'ls donem ni aquest consol, companys. Mostrem gallardament en linia de combat la totalitat del nostre exercit. Que tots els bons soldats prenguin part en la nova batalla!

Els homes petits valdrán sempre tant com els grans, pero may podrán arribar a fer las mateixas cosas.—Jean Macé.

«Barcelona no vibra»

BARCELONA, massa confiada en les darreres victories, no vibra per la lluita. Es l'ull escrutador i expert d'en «Pol» de La Veu, el que ho ha vist Si fos meva la observació se la titllaria de sistemàticament pessimista; pero no, es d'un home entès

en mecànica electoral, qui ha escalfat las altras eleccions solidarias ab l'agitació preparatoria. ¡Cóm ens describia las oficinas de la «Lliga» plenas fins a la escala, a totas horas del día y de la nit; l'afluencia d'electors febreoschs que s'anavan a buscar els noms a las llistas, las correidias d'interventors voluntaris, de representants de barris, correus, portacartells, Estats Majors; la moviliació frenética de las companyas i els batallons del exercit regionalista... Ara, ja ho veuen: Barcelona no vibra, confiada en las darreres victorias!

Qualsevol pensaria que ja ho tenim tot guanyat, que Barcelona té assegurada la llibertat y el benestar, que's pot parlar sense por y menjar mentres hi hagi gana; ab tanta quietut y tanta confiansa en las darreres victorias. Victorias de Pirros que no valen lo que costan. El mateix «Pol» ho regoneix quan suposa qu' en una hora «s' pot desfer la gran obra comensada el maig de 1901 (?), coronada de gloria per les jornades de 1906 y 1907.» Vol dir que'ls mateixos cinquanta dos mil vots, segons cóm se reparteixin serán la vida ó la mort de Barcelona; que la voluntat de cinquanta dos mil ciutadans ja no valdria per res si sortís en Lerroux. ¡Quin concepte tindrà en «Pol» dels homes de la Solidaritat, als que deu conèixer ben bé!

Aquesta por té una explicació racional, en la inanitat dels esforços gastats en fer eleccions. Massa que ho saben en «Pol» y els electors de la seva corda, qu' es una ficció retórica, tot això de la «gran obra», de las «glorias» y las «victorias»; perque'l balans de la Solidaritat no's pot amagar. El programa del Tívoli, estatut de la Solidaritat, exigeix l'abolició de la ley de Jurisdiccions y el reorgonament de la personalitat de Catalunya ab un règim autonómich. Després de tantas «victorias» y «glorias», ¿qué pot respondre la Lliga als que li demanin que las expliquin? Que la ley de Jurisdiccions no's pot derogar, y que l'autonomia de Catalunya ens la regala en Maura ab la ley nonnata d'Administració Local y Provincial. ¡Y et aquí perque'ls ciutadans s'hi adormen!

No; la veritat es un'altra. La veritat es que'ls ciutadans de Barcelona s'adormen d'anemia; convensuts de la impotencia, y satisfets d'una «victoria» qu' es la principal, y que no s'anomena al programa de la Solidaritat. No'n som de capassos de construir obra nova, que comanda la feyna de cada día, el treball perseverant, el sacrifici personal, l'aplicació de la voluntat en tensió constant. L'obra nova, la «gran obra» es la institució de la democracia, justa y lliberal. Y d'aquesta no'n volen saber res els amichs d'en «Pol».

La «victoria» innominada que'ls sembla haver aconseguit, y que'ls té ara indiferents a las eleccions, es la d'ensorrar al Lerroux. No's varen fer solidaris més que per això; tan curts de gambals com els que sacaban en hombros al ídol de la «Casa del Pueblo». Res se'ls en dona de las Jurisdiccions anticonstitucionals, ni de la igualtat davant de la ley, ni de la revolució que portaria l'autonomia—si fos democrática—de Catalunya. «En Lerroux se'n ha anat de Barcelona, donchs ¿per que'ns hi hem d'amohinar en caborias que portarian disgustos a la familia, que'ns exposarian a fer cap a la presó? Ja guanyaran els nostres de tota manera.» Aqueix es l'estat d'ànima del bon elector de la Lliga.

Prou que ho esbrina en «Pol», que coneix als seus, quan els ensenya l'espanta-pardals de las «bullangas y desordres d'anys enrera», d'aquell Lerroux fet governador per en Socías y en Fuentes; posant'hi el pebre de las «vagues polítiques» que despoblaren a Barcelona, d'aquelles bombes que l'estemordiren. Y la conclusió es: «Recordoulos, barcelonins, aqueils temps que no tornaran, si vosaltres voleu. Recordoulos, y vibreu per la lluita que s'acosta.» Res més.

Tota la psicologia colectiva de la Solidaritat está exposada claríssimament en aquesta excitació electoral. Qui l'ha escrita, sab com se té de mouer al elector solidari, y no s'entrebancá ab programas reformistas. Ni una paraula, ni una alusió a propòsit de reforma; pessigollas a la por, vestida ab ropatjes teatrals de dignitat ofesa pels ultratjes rebuts dels enemics: en Lerroux y els pseudo-liberals de la monarquia.

Ja n'hi ha prou per' aqueixa gent ab l'ordre públich. Contra d'en Moret, vingui qui vulgui, ressuicím si convé a Cánovas ó a Calomarde; mentres ens acabi las bullangas y'ns tregui a n'en Lerroux.

La táctica dels directores del regionalisme es adeguada forosament a n'aquesta convicció. Tapan la ley de Jurisdiccions y las iniquitats del govern perque no es prácticich gastar temps y energias ab empresas que no creuen profitosas; entran a la normalitat constitucional oferintse a colaborar a las gestions del Estat. La última sessió del Congrés, al estiu, ab la conjunció patriótica, de ministerials y oposicionistas, segellada per en Cambó; el discurs del mateix Cambó per a millorar al exercit,—un discurs ministre, com diuhén a Fransa—las recepciones de la familia reyal a Barcelona, l'acció del Sr. Prat de la Riba a la Presidencia de la Diputació provincial; tota la conducta de la Lliga está coordinada per a adaptarse a las institucions d'Espanya. Es l'oportunisme; lo que's deya «pragmatisme», quan no s'havia dignificat aquesta apelació per una escola filosófica. Van al seu «negoci», ab molt esment de no trencar res.

Sense trencar ous no se'n fan de truytas. Totas las reformas ficticiament autonómicas serán ineficentas si no veuhén preparadas per reformas polítiques y socials deslliuradoras, aplicacions fermas y perdurables dels principis de llibertat y de justicia. A la República del Ecuador, tot sent republica, y tan autonoma que s'ha fet independenta, no s'hi pot viure; es un cau de despotismes.

«Vibrarán» els electors de la Lliga, si en Pol con-

Comentari

—¿Sab qu' es una gran idea això de fer las eleccions precisament per Santa Llucia?

—.....?

—Sí, home: sent aquell el seu día, molt será que la santa no'ns conservi la vista y la claretat.

segueix felshi por. Guanyarán las eleccions, ¿y després? Seguirém el «camí de la gloria y de la regeneració de Catalunya». Paraulas. Paraulas. Paraulas.

Bo es que votem y visquem en pau; pero aquest camí, que ja seguim, jo no'l sé veure. No, encare no hi som, diguin lo que vulguin els regionalistas. Ni son ells tampoch qui l'han de descobrir; els ho tapará sempre la ley de Jurisdiccions y las runas de las escuelas que haviam d'alsar ab el Pressupost de Cultura, que han deixat podrir a la seva Diputació Provincial.

Son possibilistas; com els de Fransa que s'han fet reaccionaris, ó com els de'n Castelar que's varen fer monárquichs.

MAGÍ PONS

CAMPANYA ELECTORAL

CANDIDATURA DE SOLIDARITAT CATALANA per a las eleccions de diputats a Corts que tindrán lloch el diumenge día 13 de Desembre:

Don Francisco Suñer y Capdevila

„ Francisco Layret y Foix

„ Jaime Cruells y Sallarés

„ Ramón Albó y Martí

INSTRUCCIONS

Per a'ls efectes del copo dels quatre llochs vacants, la Comissió de Solidaritat ha acordat que'ls electors votin las següents combinacions:

Districtes primer, vuyté, desé, Horta, Santa Eularia y la Sagrera del nové, Seccions 23 a 30 del quart:

Don Jaime Cruells y Sallarés.
Francisco Layret y Foix.
Francisco Suñer y Capdevila.

Districtes segon, tercer y nové, menos Horta, Santa Eularia y la Sagrera:

Don Ramón Albó y Martí.
Jaime Cruells y Sallarés.
Francisco Layret y Foix.

Districtes quart, Seccions de la primera a la 22; seté y Sarriá:

Don Ramón Albó y Martí.
Jaime Cruells y Sallarés.
Francisco Suñer y Capdevila.

Districtes quint y sisé:

Don Ramón Albó y Martí.
Francisco Layret y Foix.
Francisco Suñer y Capdevila.

La Comissió recomana als electors la votació de la candidatura que'ls correspongui, sense cambi ni omisió de noms, donchs qualsevol modificació alteraria els resultats matemátichs del copo.

Repetim als nostres lectors las advertencias y recomanacions que'ls hem fet en anteriors números. Convé que sens perdua de temps acudeixin a una oficina solidaria per enterarse de quina es la seva situació en las llistas electorals que servirán en las eleccions del día 13.

Cal no olvidar qu' en aquestas llistas s'hi han introduhit modificacions que'ls electors no coneixen. Tots els diaris adherits a la Solidaritat Catalana publican diariament la direcció de las numerosas oficinas electorals obertas per instruhir als electors y indicarlos en quina secció els correspón anar a votar.

Las quatre oficinas centrals son las següents:

CÍRCUL REPUBLICÀ (plassa del Teatro, 2, principal).—De 9 a 1 del matí y de las 3 de la tarde a las 12 de la nit. (Teléfono 2450.)

CENTRE NACIONALISTA REPUBLICÀ (passeig de Gracia, 10, interior).—De 10 a 1 matí, de 4 a 7 tarde y de 9 a 11 nit.

LLIGA REGIONALISTA (Boters, 4, principal, plassa de la Cucurulla).—De 10 a 1 mrtí, de 3 a 7 tarde y de 10 a 11 nit.

CENTRE CATALÀ REPUBLICÀ FEDERALISTA (Alta de Sant Pere, 2, primer).—De las 9 del matí a las 11 de la nit.

Electors: Cumpliu ab el vostre deber de ciutadans. La previsió es la victoria. La organizació es la victoria. La unió es la victoria.

Dues tasques

VUI, obrint un periòdic, distretament, he llegit aquest concepte: «Seria curiós veure la cara que posarien els pagesos qui contemplen ermes les terres per falta d'aigua, si s'els preguntés què opinen de la secularisació de cementiris, del matrimoni civil, de la laicisació pedagógica.»

Heus aquí, explícitament, plantejada la qüestió: a una banda els defensors d'això qu'en diuen *interessos materials*, i a l'altra els propulsors dels *interessos espirituals*; a un costat els demanadors de carretes o regadius i a l'altre els qui aspiren a desvetllar les conciencias nacionals ensopides; a dreta els preconisadors de l'*home privat*, animal de foganya i transeunt de carreró, i a esquerra els exaltadors de l'*home públic*, verb de tribuna i capdill de plaça.—Els dos campaments están deslliudats. Tu, lector, podrás escolir...

I ara, unes lleugeres consideracions.—Amic meu, t'ofereixo avui, en comptes d'article, l'antiga endevinalla: ¿què es primer, l'ou o la gallina? La prosperitat material de les nacions, el benestar de la vida, l'abundancia, la riquesa pública, el progrés en els medis de lluita contra la naturalesa hostil, ¿son causa, o son efecte, de la dignificació qui fa de cada home un ciutadà, un sobirà, emancipat de tot jou? I en el procés d'aquesta emancipació ¿què vé abans, la deslliurança dels jous espirituals, religió, vell patriotisme, superstició dels drets divins, o el lliberament dels jous materials, tirania de fet, règim opressor, sistema vigent? ¿Es que podrem mai arribar a un acte positiu de llibertat sense la potencia de llibertat que hi haja en l'esperit nostre, sense aqueixa força afirmativa de la propia conciencia o coneixement de sí mateix, qui vé a esser la robustesa dels muscles de l'ànima?

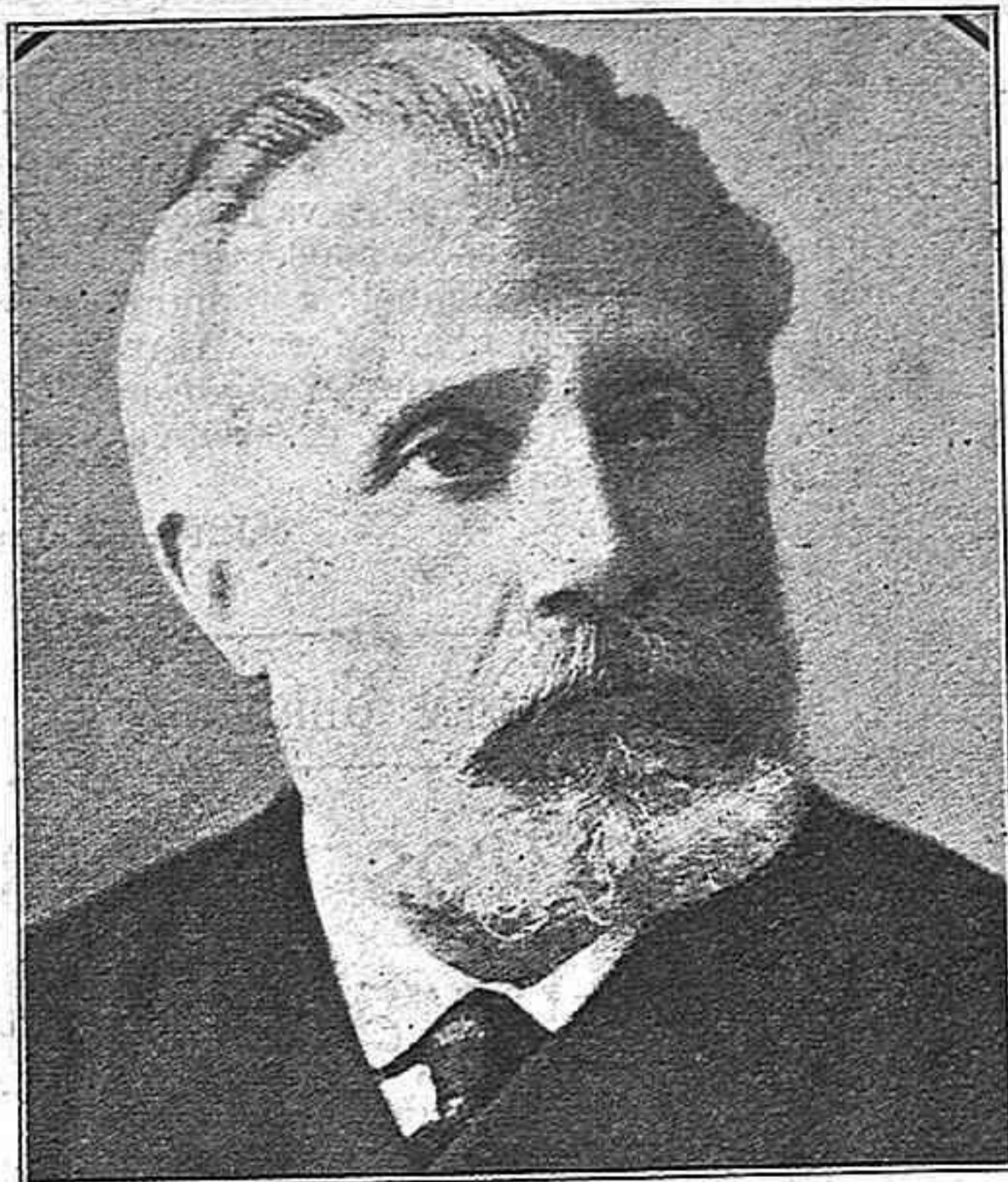
Però, en fi, no cal esforçar-se més en refutar la feblesa de semblants sofismes. Precisament les primeres proves de superioritat donades p'el laicisme públic i per l'emancipació del pensament humà son, históricament, els avenços materials qui han fet del nostre temps una magnífica epopeia de llum i dinamia. Cada victoria sobre un element natural, cada conquesta d'una veritat oculta, cada doma d'una força rebel, es trassumpto d'una rebelió de l'home contra un dogma. Després de l'estacionament mig-éval, ont se revela l'imperi d'una religió mortuoria i quietista sobre l'infantilitat bárbara de les novelles societats, la Renaixença porta els primers descobriments a l'hora: meteixa en que la fe decan, en que retorna la generosa i vital amplitud del paganisme i el pensament humà desenreda les ales, gijaçades p'el fret d'una creencia supersticiosa i necrófila. I quan, a finals del segle XVIII, un altre buf de llibertat passa sobre el món, per obra de l'Enciclopedia, s'inicia el capítol meravellós dels invents moderns, en una segona i magnífica Renaixença; i es aleshores que, de fet, la llevor del neo paganisme, deslliuradora dels països llatins, i la llevor de la Reforma, proclamadora del lliure examen i lliberadora dels països germànics, produeixen el fet gloriosíssim de la Revolució.

Més encara: cada cop que l'Esglesia, per boca dels seus doctors, ha volgut combatre l'argument robustíssim i palpitant d'aqueix segle XIX, ont precisament la llibertat espiritual de l'home coincideix am la renovació radical de la vida per l'utilització de les forces naturals vençudes, en la caldera dels vapors i en el condensador de les fabricques, ha dit que la superioritat del nostre temps era sols material, externa, aparent, fictícia. ¡I ara el mateix esperit reaccionari voldria recabar per a sí la gloria de les prosperitats materials i del millorament vital?

A causa d'haver persistit a Espanya l'antiga fe, íntegra, sostrèta a la sana vivificació liberal, la vella fe reclosa entre les fronteres sota la protecció de les fogueres del Sant Ofici, l'obra de Colom va fallir, la colonisació de tot un món verge qui havia d'esser per a nosaltres font de riquesa esdevingué sitial de noves tiranies, ocasió de noves corrupcions, ruina de la metròpoli, vana tentativa secular destinada a malaguanyar-se. I en ple domini d'Espanya sobre el món, aqueixa vastitut d'imperi va esser doblada d'una espantosa despoblació interna, d'una miseria general indescriptible. L'epopeia de la fam, tòpic literari de la novela clàssica espanyola, acompanyá l'epopeia de l'aventura tenoresca i brutal a Flandes i a Nàpols i a les Indies, mentres la claror de les fogueres sustitua la llum ausent de l'esperit deslliibert...

Desiara, quan una de les nostres badies contempla l'aparició meravellosa de les esquadres britàniques, senti a dir: ja ho veuen: la prosperitat anglesa depèn d'això.—I bé, no: fins aqueixa formidable potencia marina depèn de l'altra potencia, de la força lliure d'un esperit públic, d'una civilització. Hi ha un llaç invisible qui uneix l'auto-coneixença del ciutadà, la possessió de la dignitat propia, la conciencia d'elector, de jutge i de sobirà concentrant en el cap de l'individu els tres poders lligatiu, judicial i executiu de l'Estat, a l'energia qui mou el volant

Una institució popular

PAU IGLESIAS

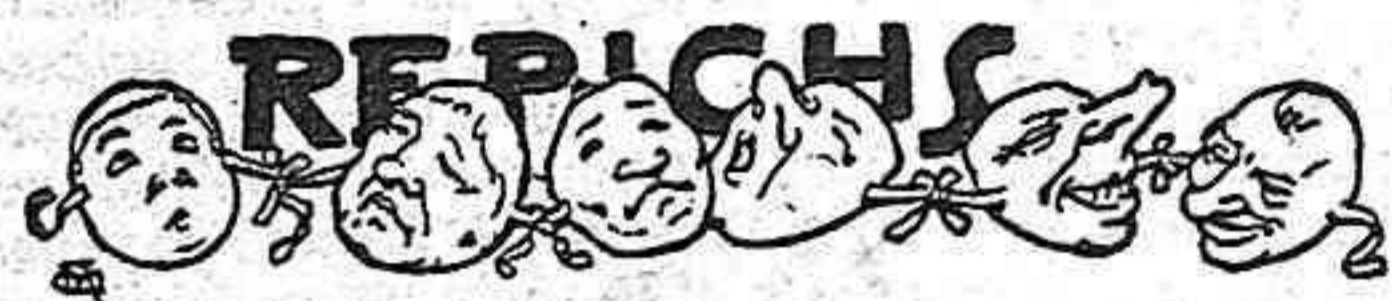
Jefe del partido socialista obrer espanyol.

LA CASA DEL POBLE, de Madrid

Inaugurada el passat dissapte. Es un antic palau senyorial, adquirit per las societats obreras, que entre la compra del edifici y 'ls gastos de instalació han invertit en la seva Casa unas 700,000 pessetas.

tan en canóns y barcos de guerra s'emplein en obras de progrés, de pau y de benestar que acabin ab la miseria humana y ab l'exploació dels que viuen del seu treball.

ENI y figura...

En Moret, veyent que á Madrid, en els actuals moments, no hi ha manera d'entrebancar el pas d'en Maura, se'n ha anat á Granada á fer companyia á don Alfonso, qu' está allí cassant ab uns quants aristócratas.

Aixís es don Segimón y aixís será fins que la terra se 'l tragui.

No sab estars'hi ell inactiu. Quan no pot pescar, mira si cassa.

Una que no la sabíam.

Diu un periódich del *amigo del pueblo*:

«En el asunto de Hostafranchs, Lerroux tiene tanto que ver como con la cuestión de los Balkanes.»

La confessió es preciosa.

¿De manera qu' en la qüestió dels Balkans també hi ha ficat la mà l' ex-emperador del Paralelo?...

Ara compreném perque en aquellas terras l'escándol y la perturbació están á l'ordre del día...

Del mateix periódich:

«En las elecciones anteriores era Lerroux las siguientes cosas:

- »El asesino de Hostafranchs.
- »El autor de las bombas.
- »El dilapidador del dinero de América.
- »El estafador de Plasencia...

No volém copiar més.

Solzament anyadirém com á comentari, que

si es cert qu' es un amich seu l' autor d' aquest hermós quadro,

bona ocasió per dí alló:

¡Qué amigos tienes, Lacandrol!

Els senyors de la *Casa del Pueblo*, que varen intervenir en el mitin «pro Noguera-Pallaresa» han rebut un petit desengany.

Sembla que aquests mestres, que ja no saben de quins recursos *echar mano* pera conmourre en favor seu el cos electoral, tractavan de soliviantar als lleydatans contra els diputats solidaris, protestant de que «no haguessin conseguit la construcció d' aquest ferrocarril».

Y la cosa marxava com una seda, quan la realitat en forma de projecte de lley va tirar per terra totes las combinacions.

Y el ridícul dels lerrouxistas ha sigut espantós.

Nada menos que el propi don Emiliano en un furios article que portava *El Progreso* á dos columnas y en primera plana, declarava la Solidaritat enemiga del Noguera-Pallaresa.

La contestació va ser el projecte de lley arrencat per els solidaris al Govern, acordant la contrucció del Noguera-Pallaresa immediatament.

Però la gran planxa varen ferla á n' el mitin, puig els lerrouxistas volían imposar el seu criteri de protesta contra Solidaritat y la concurrencia va acordar per aclamació y ab gran entusiasme unas conclusions de felicitació y d' adhesió.

Y ara, es clar, quan els lleydatans parlan del mitin y pensan ab els escrits de don Emiliano, riuen, riuen...

Si portan bonas intencions, vingan estrellas, vingan galóns!

Aquest *pareado* 'ns l' ha inspirat la bona nova de que 'l general Comerma havia acceptat la senaduría solidaria per Tarragona.

Senyora Solidaritat: Se la felicita coralment.

Però permetens un copet á l' espatlla y una amistosa interrupció:

Millor que atraure generals, lo que li convindria á vosté es conservar els soldats.

¡D' aixó se 'n diu entusiasme y ganas de matar el temps!

El rradicalistas de la Casa del Poble portan celebrats ja una trentena de *meetings* electorals. Figureuvos: ¡una trentena!... Se ven que volen fer com Cristo. Arribar als 33... y morir ab gracia de Deu... Pero crucificats!

Entre plagas de la parroquia:

—¿Que no ho sabs?

—No pas tot...

—Demá al *Tivoli* y á *Novetats*, els solidaris hi celebran un *meeting* mónstruo.

—¿Que hi parlará el Duch de Solferino?;

—No ho crech...

—Oh... donchs, aixís, no hi veig la monstruositat.

Nova oficial:

En tots els centres y oficinas de Unió Republicana s' han obert llistas de suscripció voluntaria pera sufragar els gastos electorals.

Nova oficiosa:

¡Noys, las llistas per ara están molt desanimadas! Comentari del poeta Camprodón:

«—A tot aquell que neix pobre l' haurían de fusellar!»

Sembla que 'l senyor Pí y Arsuga té 'l propósit de renunciar l' acta de diputat.

Y vingan renunciads!

Apa, *Don Lacandro*, qu' t' tiran un' altra áncora de salvació...

Barcelona, Valencia, Sabadell...

No volém caldo... tres actas!

Ay, pobres de nosaltres!

Es un fet la próxima aparició de un diari antisolidari (llegeixis anticatalá) que 's publicarà á Madrid ab el títol de *La Patria*.

¿La patria!...

Valerse de un nom que tot espanyol deu haver de venerar, respectar quan menos, pera amagar passiones de vehinat! Aixó es sangrarse en salut, cubrir-se ab una capa de mal género... y no está bé, vaja!

¿Per qué no s' amparan ab un títol que 'ns hi poguém tornar, que 's presti á rebre tota mena d' improperis?

En una paraula:

¡Un títol que un s' hi pugui... desahogar!

Parla un lerrouxista:

—Vaya uns candidats!... Sunyer, Cruells... ¡si no 'ls coneixém de res!

Respon un solidari:

—Fill meu... Al vostre el coneixém *de massa!*...

Caballers: K. K. Uet, Eduardillo Saló, Culfín, J. Dalmau (a) Vocal de la colla del pebrot, A. Puigferrer Albarada, Manel B. Fontás, Un barrinador, Caló de Granollers, Joseph Mateu, Xech de Liansá, F. de C., Joseph Mentruí, Joan Sandopol, y J. P., enamorat de una Maria.—Lo que han enviat no está prou bé; un altre día será.

Caballers: Joseph A. Rana, Joan y Carme, Manel Soms y J. Massaguer S.—Com que hi ha quelcom aprofitable, aprofitarém lo que 's puga aprofitar.

Caballers: Joan y Carme: Que Déu vos fassi ben casats, que de plens de picardía ja 'n sou prou. Però la vostra es una picardía verda que no 'ns convé.—R. J.: Gracias per tot. Las cantarelles están molt bé. Torn'hi sovint.—Lo Recó de Capdevila: Hi manca novetat y n' en cambi hi sobra serietat.—Justa Palou: ¡Elegias á n' en Lerroux?... Miri qu' es ben bé no saber en qué emplear el temps! Déixil estar, dona... Pau als morts!—V. Segre: Ferris: Un epigrama pornogràfic?... Al *Boletín Eclesiástico*—R. Parera: La parodia té gracia, pero denota una grandíssima inexperiencia en la forma.—Eduard Solán Compte: «Antes del vers comensar—li prego Concha estimada—qu' es diciu perdonar—l' autor d' aquesta ton-tada.» D' aixó se 'n diu modestia, ingenuitat y coexistencia de un mateix! *Ole!*—Pere Trilla Pagés: Si 'ns agrada una mica, ray!... El mal es que no 'ns agrada gens.—Joseph Camprubí (Culfín): Sí, senyor. Hi trobo un inconvenient, y gros: que son molt manoyas y molt defectuosas.—A. R., E. B., J. T. y M. M.: No podém publicar las cartas que 'ns envian, per varias rahons.

¡Interessantíssim!

Está donantse el darrer cop de má al popular

ALMANACH

DE

La Campana de Gracia

PERA L' ANY 1909

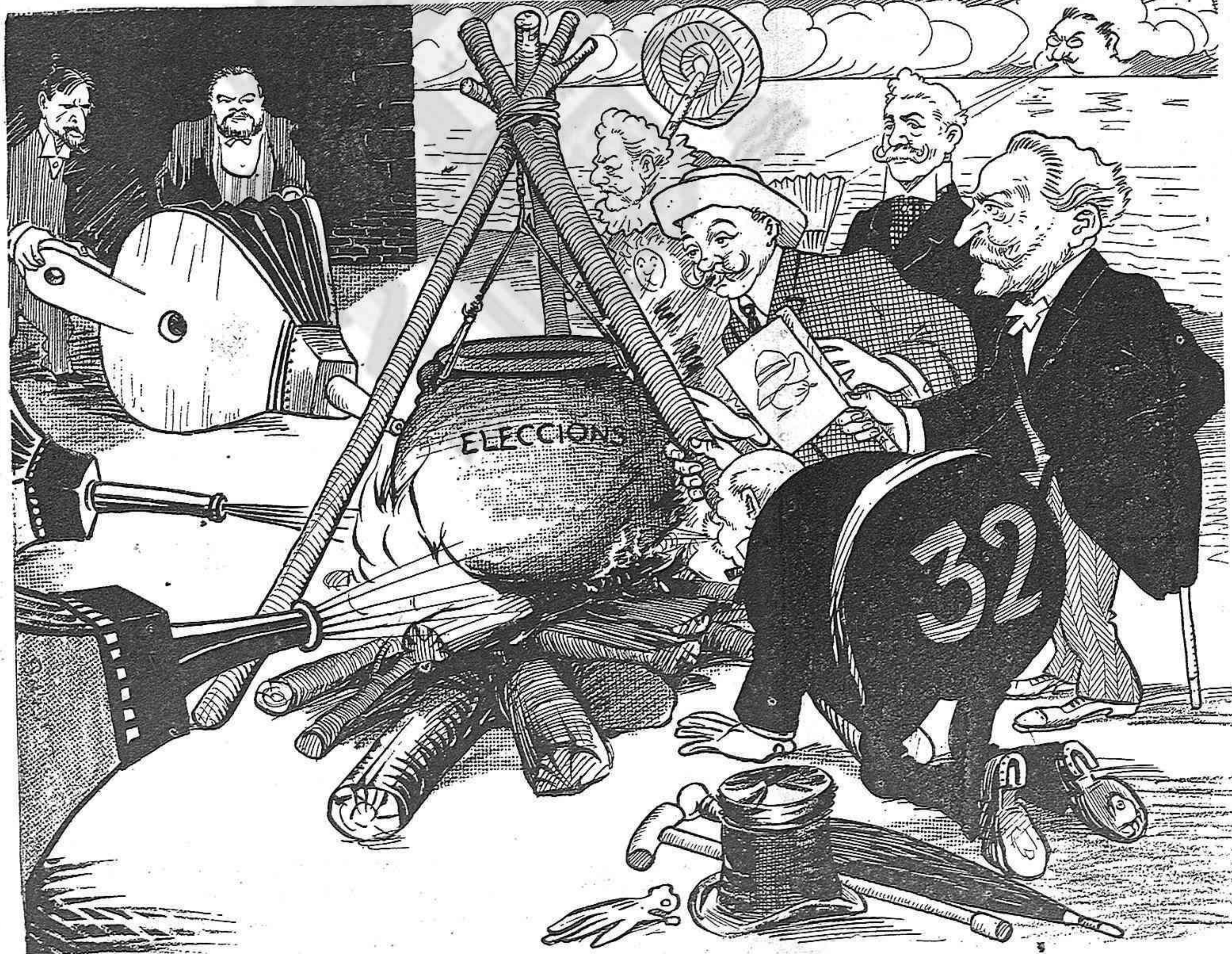
Es l' Almanach polítich més antich y més llegit dels que 's publican á Espanya

Formará un bonich tomet d' unas 200 páginas y costará com sempre ¡DOS ralets!

Torném á repetir als Srs. Corresponsals qu' encara no hajan formulat el *pedido* la convéniencia de que 'l fassin sens perdua de temps.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorrilleux y C.^a

Preparatiu

La qüestió es encendre 'l foch y que l' olla arrenqui 'l bull...